

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011834
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2121011834.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, t.č. v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, o povolenie obnovy konania, o sťažnosti prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 4Nt/45/2021-502 zo dňa 06.10.2022, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18.04.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

I./ Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnuté uznesenie.

II./ Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 400 ods. 1 Trestného poriadku p o v o ľ u j e sa obnova konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/76/2018, a to v neprospech odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XXX, B. D., t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom.

III./ Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku z r u š u j e sa rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 6T/76/2018-4341 z 23.11.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 09.04.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava č.k. 6To/17/2019-4459 zo dňa 09.04.2019. Zároveň sa zrušujú aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

IV./ Podľa § 404 ods. 2 Trestného poriadku vec sa v r a c i a prokurátorovi do prípravného konania.

V./ Podľa § 403 Trestného poriadku v spojení s § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku sa odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XXX, B. D., t.č. v ÚVTOS Dubnica nad Váhom b e r i e do väzby. Väzba obvineného začína plynúť dňom 18.04.2023 o 11:50 hod a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov.

VI/ Podľa § 80 ods. 1 písm. c) a § 80 ods. 2 Trestného poriadku sa väzba odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XXX, B. D., t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 4Nt/45/2021-502 zo dňa 06.10.2022 okresný súd rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „prokurátor ÚŠP“ zo dňa 06.09.2021, sp. zn.: VII/2 Gv 79/21/1000-11 na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/78/2018, ktoré sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.11.2018, sp. zn.: 6T/76/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 6To/17/2019 zo dňa 09.04.2019 zamietol, nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 502-510.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd v úvode napadnutého uznesenia poukázal na obsah návrhu prokurátora ÚŠP na obnovu konania, poukazujúc najmä na vecné dôvody návrhu. Následne po nariadení verejného zasadnutia na prejednanie návrhu prokurátora ÚŠP popísal obsah vyhlásení prokurátora ÚŠP, splnomocnenca poškodených, odsúdeného A. B., a tiež obsah záverečných rečí ďalších subjektov konania.

Na verejnom zasadnutí boli oboznámené listinné dôkazy, a to návrh prokurátora ÚŠP SR z č.l. 1-6; vyjadrenie obhajcu odsúdeného zo dňa 27.01.2022; rozhodnutie Okresného Trnava, sp. zn. 6T/76/2018 zo dňa 23.11.2018; rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/17/2019 zo dňa 09.04.2019; uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tos/102/2016 zo dňa 02.11.2016; uznesenie sp. zn. ČVS-PPZ-104/NKA-ZA2-2020 zo dňa 04.06.2021; zápisnice o výsluchu svedka B. E. z č.l. 50-85 (v kombinácii s § 295 ods. 2 druhá veta Trestného poriadku); zápisnica o výsluchu svedka A. z č.l. 86-97 (v kombinácii s § 295 ods. 2 druhá veta Trestného poriadku); úradný záznam, ktorý sa týka náušnic z č.l. 255; obrazová príloha č.l. 1 na č.l. 257-259 (vo väzbe na § 270 ods. 2 Trestného poriadku); zápisnica o obhliadke zaistenej veci, plastového suda zo dňa 09.06. 2021 z č.l. 186-227; fotodokumentácia (vo väzbe na § 270 ods. 2 Trestného poriadku); podklady z katastra nehnuteľností č.l. 138-151; oznámenie NAKA č.l. 152; podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/76/2018; Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-4T/29/2018 zo dňa 24.09.2018; uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ntd/31/2018 zo dňa 03.10.2018, Znalecký posudok organizácie Forensic, Inštitút forenzných medicínskych expertíz, s.r.o. č. 99045/2022 zo dňa 16.05.2022, a ďalšie.

Z výsluchu zástupcov znaleckého ústavu na verejnom zasadnutí mal okresný súd za preukázané, že stopy na analýzu ústavu predložil vyšetrovateľ NAKA, stopy boli prinesené na konkrétny úkon fyzicky vyšetrovateľom NAKA. V znaleckom posudku je fotodokumentácia, akým spôsobom boli tieto vzorky predložené znaleckému ústavu. Tieto dôkazy boli predložené v takej forme, ako sú zachytené vo fotodokumentácii. Znalec MUDr. Moravský bol prítomný aj pri výkone prehliadky suda a bol prítomný aj pri vyňatí týchto stôp zo suda. Sud bol pri prehliadke otvorený v prítomnosti viacerých osôb, išlo o procesný úkon vyšetrovania. Znalec sa k presnému veku stôp ani dĺžke vystavenia pôsobeniu kyseliny sa nevedeli vyjadriť, išlo však o pôsobenie dlhodobé.

Ďalej mal okresný súd za preukázané, že predmetná trestná vec bola právoplatne skončená rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn.: 6T/76/2018 zo dňa 23.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 6To/17/2019 zo dňa 09.04.2019. Následne bolo uznesením vyšetrovateľa NAKA opakovane začaté trestné stíhanie (postupom podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku) pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný na poškodenej A. F. B. a následne uznesením vyšetrovateľa bola vec podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie. V tejto veci bol následne pribratý uznesením vyšetrovateľa znalecký ústav Forensic, ktorý spracoval pôvodný znalecký posudok predložený prokurátorom ÚŠP spoločne s návrhom na obnovu konania.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na unikátnosť procesnej situácie, keď odsúdený A. B. bol uznaný vinným zo spáchania zločinu obmedzenia osobnej slobody, pričom skutok bol de facto ukončený odovzdaním poškodenej odsúdenému.

Na základe výsledkov prehliadky iných priestorov a pozemkov v obci B. D. dňa 03.06.2021 bolo začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy spáchaný na poškodenej. Poukázal na argumentáciu prokurátora ÚŠP spočívajúcu v tvrdení totožnosti skutku (skutok, pre ktorý bolo uznesením vyšetrovateľa NAKA dňa 04.06.2021 začaté trestné stíhanie je totožný so skutkom, pre ktorý bol A. B. odsúdený v pôvodnom konaní). Sporným však ostalo vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania, keďže takéto trestné stíhanie by bolo podľa súdu neprípustné podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Na uvedený právny stav možno analogicky rozšíriť ustálenú judikatúru súdov SR, podľa ktorej pôsobnosť dozoru v tejto etape konania vykonáva výhradne dozorový prokurátor a iba vo výslovne uvedených prípadoch aj iný subjekt (uznesenie NS SR, sp. zn. 2Tost/15/2021 zo dňa 29.03.2021 ale aj uznesenie ÚS SR sp. zn.: I. ÚS 278/2021-49 zo dňa 29.06.2021), z čoho možno dôvodiť nedostatok kompetencie konajúceho súdu posudzovať postup orgánov činných v trestnom konaní v tejto etape trestného konania. V tejto súvislosti poukázal tiež na vypracovanie znaleckého

posudku a ustálenie otázky, či znalecký posudok predložený prokurátorom ÚŠP bol alebo nebol predložený v tejto alebo inej trestnej veci (či je daná totožnosť skutku medzi skutkom stíhaným v uznesení vyšetrovateľa NAKA zo dňa 04.06.2021 a skutkom, za spáchanie ktorého bol odsúdený A. B. odsúdený v pôvodnom konaní). Znalecký posudok predložený prokurátorom ÚŠP bolo podľa súdu možné považovať z pohľadu konania o návrhu prokurátora ÚŠP na povolenie obnovy konania za vypracovaný v inej veci. Tento problém však sanoval okresný súd sám, a to pribratím rovnakého znalca do konania, uložením mu rovnakých otázok a tiež poskytnutím priestoru stranám pre ich vlastné návrhy otázok znaleckému ústavu. Takto vypracovaný znalecký posudok bol potom zákonným posudkom, bez dôvodných pochybností.

Z výsluchu znaleckého ústavu mal okresný súd za preukázané, že vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli preukazovať dôvodnosť podozrenia z usmrtienia poškodenej odsúdeným A. B.. Znalecký posudok preukazuje dôvodnosť záveru, že v zaistenom sude s obsahom kyseliny síroveho pôvodu boli zaistené pozostatky kompozitných materiálov, ktoré boli vyhotovené z rovnakého materiálu ako používal ošetrojúci lekár poškodenej, navyše ich špecifické znaky boli s vysokou mierou presnosti zhodné zo zdravotnými záznamami poškodenej, čo nasvedčuje záveru, že v predmetnom sude s kyselinou sa nachádzali predmety pevne spojené s telom poškodenej. Zohľadnil aj výpoveď svedka B. E. a A. preukazujúce negatívny postoj odsúdeného B. k poškodenej a ich predošlý konflikt, ako aj spôsob, ako naposledy svedok E. pozoroval poškodenú v prítomnosti odsúdeného B., ako aj o tom, ako mal svedok G. nájsť tekutinu podobnú dezinfekcii.

Pokiaľ ide o splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania konštatoval, že prvá podmienka, a to existencia nových skutočností je splnená vo väzbe na závery znaleckého dokazovania, nájdenú náušnicu poškodenej v sude, pričom svedecké výpovede okresný súd považoval len za podporné dôkazy.

Pokiaľ ide o skúmanie druhej podmienky, a to spôsobilosť novo existujúcej skutočnosti privodiť iné rozhodnutie o vine resp. iného rozhodnutie o treste, v rámci skúmania splnenia tejto podmienky musel súd skúmať, či bola v danom prípade dodržaná zásada totožnosti skutku. Argumentácia prokurátora ÚŠP bola založená na tvrdení čiastočnej totožnosti konania obžalovaného vo veci, v ktorej bol odsúdený za zločin pozbavenia osobnej slobody a vo veci, v ktorej bolo začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy, keďže konanie smerujúce k pozbaveniu osobnej slobody považoval prokurátor za imanentnú súčasť konania smerujúceho k usmrteniu poškodenej konajúc s vopred uváženou pohnútkou. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na argumentáciu Špecializovaného trestného súdu ako aj Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého v tomto prípade išlo o porušenie tzv. totožnosti konania. Nôvum oproti skutkovému a právnomu stavu v momente rozhodovania Najvyššieho súdu SR je objavenie suda s fragmentami (stomatologickým materiálom), ktoré boli zhodné zo záznamom zdravotnej dokumentácie poškodenej. Výpovede svedkov E. a A. okresný súd nepovažoval za „novú skutočnosť“ resp. nový dôkaz v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Povahu novej skutočnosti mali podľa súdu iba zistenia z prehliadky nebytového priestoru v obci B. D., resp. znalecký posudok na základe tohto spracovaný, ktoré by v prípade zachovania totožnosti skutku postačovali ako dôvod obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného voči zákonnosti vykonaných dôkazov, okresný súd poukázal na to, že na prehliadku iného priestoru a pozemku Trestný poriadok predpokladá iba príkaz prokurátora alebo policajta so súhlasom prokurátora, a teda tak, ako bolo postupované aj v tejto veci. Pokiaľ ide o návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovanie, tieto ako nadbytočné okresný súd odmietol, nakoľko išlo o skutočnosti skôr súdu známe. Ďalej vo vzťahu k otázke prieskumu zákonnosti vedenia prípravného konania poukázal na závery konštantnej judikatúry súdom SR, a tiež uznesenie ÚS SR sp. zn.: I. ÚS 278/2021-49 zo dňa 29.06.2021, ktorý vo svojom rozhodnutí vyjadril názor, a síce nie je akceptovateľné vyžadovať od súdu rozhodujúceho v rámci prípravného konania o väzbe obvineného, aby v prípravnom konaní preberal právomoc dozor vykonávajúceho prokurátora a detailne skúmal zákonnosť postupu vyšetrovateľa v rámci prípravného konania a konania pred začatím trestného stíhania, pretože nie je zákonom zmocnený, aby v tomto štádiu trestného konania „naprával“ prípadné pochybenia vyšetrovateľa.“ Nie je teda kompetenciou súdu vyjadrovať sa k zákonnosti vykonaných dôkazov, tým skôr, že nepôjde ani o tzv. nezákonnosť primárnu, ale skôr tvrdenú nezákonnosť vychádzajúcu z doktríny ovocia otráveného stromu.

Podľa okresného súdu prokurátor ÚŠP je oprávnenou osobou na podanie návrhu na povolenie obnovy konania a jeho návrh na povolenie obnovy konania smeroval proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého je

obnova konania prípustná. V predmetnej veci však súd nezistil jednu z podmienok obnovy konania a teda spôsobilosť privodiť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Okresný súd zastáva názor, že na podklade podanej obžaloby KP Trnava č. Kv 87/17/2200 nie je možné uznať odsúdeného A. B. vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d) a e) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona a ani iného trestného činu, prísnejšie trestného ako toho, za aký už bol odsúdený. V prejednávanej veci možno hovoriť o porušení totožnosti skutku, pretože v tejto trestnej veci nie sú trestné činy pozbavenia osobnej slobody a úkladnej vraždy v jednočinnom súbehu resp. nie sú fakticky konzumované. Z vykonaného dokazovania podľa názoru okresného súdu totiž nevyplýva, že je možné ustáliť, že konanie, za ktoré bol A. B. odsúdený, je totožné ako konanie smerujúce k úmyselnému usmrteniu poškodenej. Rovnaký názor zastával aj Špecializovaný trestný súd, keď tento vo vyššie citovanom uznesení uviedol „ Nie je možné sa stotožniť s názorom Okresného súdu Trnava, že v danej veci je medzi pozbavením je medzi pozbavením osobnej slobody a úkladnou vraždou rozdielnosť následku, avšak totožnosť konania ostala zachovaná, pretože konanie, ktoré bolo prostriedkom na spáchanie úkladnej vraždy, je zároveň súčasťou konania, ktoré predstavuje naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty úkladnej vraždy. Ako bolo zdôraznené zo skutku uvedeného v obžalobe nevyplýva, že by konanie, ktoré smerovalo k pozbaveniu osobnej slobody, bolo konaním, ktoré smerovalo k spáchaniu úkladnej vraždy, pretože takéto konanie ani takýto následok v skutku vôbec nie je uvedené a ani len naznačené nie je a nie je zrejmé, či takýto následok vôbec nastal. Konanie páchatel'a nie je totožné s konaním, ktoré sa vyžaduje pri spáchaní trestného činu vraždy, týmto konaním vznikol úplne iný následok ako sa vyžaduje pri trestnom čine vraždy a nie je možné potom hovoriť o tom, že by bola zachovaná totožnosť skutku. Aj Najvyšší súd SR v skôr citovanom rozhodnutí judikoval : „Z dikcie skutkovej vety obžaloby krajského prokurátora je zrejmé, že konanie obžalovaného A. B. smerovalo k pozbaveniu osobnej slobody F. B., ale nie k jej usmrteniu. Inými slovami, na základe skutkovej vety obžaloby by nebolo možné konanie obžalovaného právne kvalifikovať ako zločin úkladnej vraždy, ale len ako žalovaný zločin pozbavenia osobnej slobody vo forme pomoci, pretože skutková veta obžaloby obsahuje popis konania obžalovaného smerujúceho k pozbaveniu osobnej slobody A. F. B. a nie k jej usmrteniu, pretože takéto konanie obžalovaného a ani následok popis skutku neobsahuje. Teda ustálením právnej kvalifikácie úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. e), písm. f) Trestného zákona by došlo k porušeniu ustanovenia § 278 ods. 1 Trestného poriadku.

Okresný súd ďalej uviedol, že ak by bolo zistené, že obžalovaný spáchal ďalší skutok (nie ďalší trestný čin pri zachovaní totožnosti skutku) je možné na základe žiadosti prokurátora vrátiť vec na došetrenie, avšak nie v etape po právoplatnom skončení veci. Samotné znenie § 400 ods. 2 Trestného poriadku predpokladá, že pri vrátení veci prokurátorovi do prípravného konania nemôže byť porušená totožnosť skutku, tento inštitút nie je určený na odstraňovanie vzniknutých väd totožnosti skutku.

Záverom okresný súd dodal, že v danej veci je možné vysloviť názor, že v začatom trestnom stíhaní v zmysle § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku je možné pokračovať podľa § 206 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, pričom v predmetnej veci nevzniká prekážka ne bis in idem. Zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania neznamená nestíhatelnosť odsúdeného, len potrebu jej vykonania inak, ako navrhol prokurátor ÚŠP.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil sťažnosť na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.10.2022 prokurátor ÚŠP konajúci prostredníctvom špeciálneho prokurátora H. G. I., I., ktoré písomne odôvodnil na čl. 513.

Špeciálny prokurátor vyjadril nesúhlas s názorom okresného súdu o tom, že pokiaľ skutok, pre ktorý bolo odsúdenému začaté trestné stíhanie je totožný so skutkom, pre ktorý bol odsúdený, tak vydaniu uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci by bránilo ustanovenie § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Dodáva, že toto ustanovenie sa týka neprípustnosti trestného stíhania ak ide o osobu, proti ktorej skoršie trestné stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozhodnutím súdu. Keďže uznesením podľa § 199 Trestného poriadku nie je stíhaná žiadna osoba, tak aplikácia § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je v tomto štádiu trestného konania vylúčená. Ďalej poukazuje na znalecké dokazovanie v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, čo mimo iného predžilo celé konanie, z ktorého mal okresný súd z výsluchu znalcov preukázané, že boli zaistené, resp. vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli preukazovať dôvodnosť podozrenia z usmrtenia poškodenej A. F. B. odsúdeným. Okresný súd nesprávne vyhodnotil kľúčovú právnu otázku totožnosti skutku, a preto pochybil, keď návrh na povolenie obnovy konania zamietol. V ďalšom obsahu

Špeciálny prokurátor zrekapituloval argumenty prokuratúry odôvodňujúce povolenie obnovy konania, a to najmä poukázal na kľúčový dôkaz, a to záver znaleckého posudku znaleckého ústavu Forensic č. 99099/2021 zo dňa 08.08.2021, z ktorého vyplýva, že porovnaním a analýzou údajov zdravotnej dokumentácie poškodenej A. F. B. je možné konštatovať zhodu pri všetkých predložených stopách, ktoré boli vyhodnotené ako zubné výplne (8 ks). Spoločne teda bolo stotožnených celkom 8 zubných výplní poškodenej. Ide o stomatologické výplne, ktoré boli použité pri ošetrovaní chrupu poškodenej. Zároveň znalecký ústav poukázal na to, že najpravdepodobnejší mechanizmus uvoľnenia výplní zo zuba bola chemická deštrukcia okolitého zubu. Tento znalecký posudok je mimoriadne podrobný a presvedčivý, vrátane rozsiahlej grafickej vizualizácie. Závery posudku sú jednoznačné – v zaistenom plastovom sude v skladovacích priestoroch vo B. D. boli rozpustené telesné pozostatky poškodenej A. F. B.. Tieto závery boli potvrdené aj počas konania o povolení obnovy konania. Závery tohto znaleckého posudku mimoriadne presvedčivým spôsobom potvrdili aj znalci počas svojho výsluchu na verejnom zasadnutí konanom o návrhu na povolenie obnovy konania. S týmito závermi sa pritom stotožnil aj okresný súd. Nad rámec uvedeného poukazuje aj na ďalšiu stopu zaistenú z plastového suda – zlatú náušnicu, ktorú vlastnila a nosila práve poškodená. Poukazuje tiež na výsluch svedka B. E., ktorý podrobne opísal priebeh únosu poškodenej a jej odovzdanie odsúdenému v skladových priestoroch vo B. D.. V predmetnej trestnej veci boli splnené všetky podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože dôkazy skôr neznáme vedú k jednoznačnému záveru, že skutok, ktorý bol pôvodne kvalifikovaný ako zločin pozbavenia osobnej slobody podľa § 182 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je potrebné kvalifikovať podľa prísnejšieho ustanovenia ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona. V danom konaní je zrejme, že konaním páchatelia boli spôsobené dva z hľadiska trestného práva odlišné následky. Totožnosť skutku však v tomto prípade udržuje sčasti totožné konanie, ktoré bolo od samého začiatku vedené s cieľom usmrtenia poškodenej A. F. B., pričom jej únos, právne kvalifikovaný ako zločin pozbavenia osobnej slobody bol len prostriedkom k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy. Odsúdený A. B. si totiž objednal únos poškodenej preto, aby ju mohol následne v čase, keď ju mal vo svojej moci usmrtiť. Okrem objednávky únosu poškodenej, samotné prevzatie osoby poškodenej odsúdeným v skladových priestoroch je najzreteľnejším momentom, ktorý preukazuje totožnosť skutku vo veci samej, pre ktorú bol odsúdený so skutkom, pre ktorý je vo vyššie uvedenej veci vedené trestné stíhanie. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejme vopred uvážená pohnútkou usmrtiť poškodenú už v čase objednávky únosu, čo preukazuje výsluch svedka B. E., ale najmä to, že odsúdený mal vopred pripravené prostriedky na likvidáciu telesných pozostatkov poškodenej. Inými slovami, je nemožné, aby paralelne prebiehali dva skutkové deje, jeden smerujúci k únosu poškodenej a druhý smerujúci k jej usmrteniu. Vzhľadom na to, že skutočnosti deklarované prokurátorom vyvstali až po právoplatnosti predmetného rozsudku má za to, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania. Okresný súd pochybil, keď na podporu svojho záveru poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR a Špecializovaného trestného súdu v spore o príslušnosť vedenom v pôvodnom konaní. Tieto sa v uvedenom konaní nevenovali otázke totožnosti skutku, ale výlučne skutkovej vete pôvodnej obžaloby a vykonanému dokazovaniu, kedy konania odsúdeného nebolo možné v právno-kvalifikačnej rovine posúdiť ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby sťažnostný súd podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie a postupom podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolil obnovu konania vo vzťahu k odsúdenému A. B. v jeho neprospech a postupom podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zruší predmetnú odsudzujúci rozsudok v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave a podľa § 400 ods. 2 Trestného poriadku vráti vec prokurátorovi do prípravného konania.

Odsúdený ani jeho obhajca sa k sťažnosti prokurátora ÚŠP nevyjadřili.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) až f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3, 4 alebo 10, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

Podľa § 194 ods. 2 Trestného poriadku, ak je chybná len časť napadnutého uznesenia a možno ju oddeliť od ostatných alebo ak sa týka sťažnosť len časti uznesenia, obmedzí nadriadený orgán svoje rozhodnutie podľa odseku 1 len na túto časť.

Krajský súd v Trnave na základe riadne a včas podanej sťažnosti, ktorú podala oprávnená osoba, podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora ÚŠP je dôvodná.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že dňa 06.09.2021 podal prokurátor ÚŠP podľa § 394 ods. 2 Trestného poriadku návrh na obnovu konania v neprospech odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v trestnej veci vedenej Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/76/2018 a súčasne navrhol, aby súd postupom podľa § 400 ods. 2 Trestného poriadku vrátil vec prokurátorovi do prípravného konania. Návrh na obnovu konania odôvodnil tým, že po právoplatnom rozhodnutí v uvedenej trestnej veci vyšli najavo nové skutočnosti (dôkazy) súdu skôr neznáme. Týmito skutočnosťami boli 1/ závery Znaleckého posudku znaleckého ústavu Forensic č. 99099/2021 zo dňa 08.08.2021, viažuci sa na stopy zaistené počas vykonania prehliadky iných priestorov a pozemkov v obci B. D., a to zelený plastový súd o objeme 220 l a v ňom nájdené stomatologické (zubné) výplne zhodujúce sa s výplňami poškodenej A. F. B.; 2/ nájdená náušnica žltej farby guľovitého tvaru, ktorú vlastnila a nosila poškodenej; 3/ výsluch svedka B. E. zo dňa 22.06.2021, ktorý podrobne opísal priebeh únosu poškodenej a jej odovzdanie odsúdenému A. B..

Z pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/76/2018 vyplýva, že odsúdený A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/76/2018 z 23.11. 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 6To/17/2019 z 09.04. 2019 odsúdený pre zločin pozbavenia osobnej slobody formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona k § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), písm. i) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe v zmysle predmetného rozsudku. Za tento skutok bol odsúdenému podľa § 182 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov; na výkon uloženého trestu bol odsúdený podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 393 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa skončilo trestné stíhanie vedené proti určitej osobe právoplatným rozsudkom, právoplatným trestným rozkazom alebo právoplatným uznesením, možno v trestnom stíhaní tej istej osoby pre ten istý skutok pokračovať, len ak bola povolená obnova konania.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 396 ods. 2 Trestného poriadku, v neprospech obvineného môže návrh na povolenie obnovy konania podať len prokurátor.

Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku, ak vyhovie súd návrhu na povolenie obnovy konania, zruší napadnuté rozhodnutie celkom alebo v časti, v ktorej je návrh dôvodný. Ak zruší čo i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Podľa § 403 Trestného poriadku, ak obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku, súd zároveň s rozhodnutím o povolení obnovy konania podľa § 400 ods. 1 rozhodne o väzbe (vzatí do väzby alebo nevzatí do väzby, a to aj pri nahradení väzby). Uznesenie o väzbe je vykonateľné právoplatnosťou rozhodnutia o povolení obnovy konania a ak nie je ďalej ustanovené inak, lehota väzby začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania. Ak súd prvého stupňa rozhodol o nevzatí obvineného do väzby, lehota väzby začína plynúť od obmedzenia osobnej slobody pri výkone rozhodnutia nadriadeného súdu o vzatí do väzby. Ak súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 400 ods. 1 a o povolení obnovy konania rozhodol nadriadený súd podľa § 194 ods. 1 písm. a), jeho rozhodnutie o väzbe sa považuje za rozhodnutie odvolacieho súdu.

Vo všeobecnom ponímaní inštitút obnovy konania (spravidla ako mimoriadneho opravného prostriedku) predstavuje zásah do právnej istoty nastolenej právoplatným rozhodnutím vo veci, keďže umožňuje príslušnému orgánu verejnej moci znovu konať a rozhodovať vo veciach, ktoré už boli právoplatne rozsúdené za účelom urobiť za dosť dobrému a spravodlivému (lat. boni et aequi) rozhodnutiu, teda urobiť za dosť všeobecnému záujmu na zákonnosti a ústavnosti rozhodnutí všeobecných súdov. Obnova konania slúži predovšetkým na nápravu nesprávnych skutkových zistení na základe nových skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré nebolo možné v pôvodnom konaní použiť (porov. II. ÚS 161/2012, porovnaj II. ÚS 73/2015, body 42 - 45).

V trestnom práve, v užšom zmysle v trestnom konaní, pri rozhodovaní všeobecných súdov o vine a treste páchatelov trestných činov ide pri obnove konania o prelomenie právnej istoty (tá tu vystupuje tak vo forme subjektívnej právnej istoty obvineného, ale aj forme objektívnej), a to ako konečné objasnenie spáchaného trestného činu, páchatela trestného činu, dokázanie viny a potrestanie páchatela tak, aby bol naplnený účel trestného konania a účel trestu (individuálna a generálna prevencia, ochranná funkcia a represívna funkcia) na účely riadneho a spravodlivého zistenia a posúdenia naplnenia skutkovej podstaty trestného činu a uloženia primeraného (spravodlivého) trestu pri konkrétnom spáchaní trestného činu konkrétnym páchatelom. Dôraz na riadne a spravodlivé zistenie spáchania trestného činu páchatelov trestného činu a uloženie trestu je v prípade ukladania trestu odňatia slobody, keďže ide o jeden z najzávažnejších zásahov verejnej moci do slobody jednotlivca (osobnej slobody).

V konaní o povolení obnovy konania (lat. iudicium rescindens) podľa Trestného poriadku príslušný všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré bolo skôr vydané. Rovnako tak nie je účelom konania o povolenie obnovy konania posudzovať vinu odsúdeného. Podmienkou povolenia obnovy konania nie je ani absolútna istota, že novo tvrdené skutočnosti alebo novo navrhované dôkazy nepochybne povedú k inému skutkovému zisteniu, odchylnému od predchádzajúceho konania. Pre povolenie obnovy konania postačuje určitý stupeň pravdepodobnosti či dôvodný predpoklad možnej zmeny rozhodnutia o vine a treste, čo vyplýva primárne z dikcie § 394 ods. 1 Trestného poriadku v slovnom spojení „skutočnosti alebo dôkazy... ktoré by mohli“ (porovnaj Šámal, P. a kol. Trestní řád. Komentář, díl II. 4. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2002, s. 1753, § 278, bod 6, tiež Nález Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 2445/08 z 30.07.2009, sp. zn. III. ÚS 1414/16 z 26.07.2016)

Pri posudzovaní, či sú splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, súd rozhodujúci o návrhu postupuje v dvoch na seba nadväzujúcich fázach. V prvej fáze hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania,

t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (judikát R 72/1980). Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza druhá fáza, a to hodnotenie súdu, v tom smere, či by tieto mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodniť buď (a) iné rozhodnutie o vine alebo (b) vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, môže súd obnovu konania povoliť, resp. v opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietnuť pre nesplnenie zákonných predpokladov. Dôvodom obnovy konania teda nemôže byť každá nová skutočnosť alebo nový dôkaz, o ktorých sa súd dozvie, ale len tie kvalifikované, teda také, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie o vine a treste, pričom toto posúdenie je výlučne úlohou rozhodujúceho súdu. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jeho právnymi názormi alebo hodnotením dôkazov. Za skutočnosti súdu skôr neznáme nemožno považovať tie, ktoré súd v pôvodnom konaní nebral do úvahy, lebo ich považoval za nepodstatné. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Tost/6/2018 zo 14.03.2018).

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Ako už krajský súd uviedol v odôvodnení vyššie a správne konštatoval aj okresný súd, na rozhodnutie o povolení obnovy konania je nutné splnenie dvoch podmienok (bližšie rozvinutých v odôvodnení vyššie). Pokiaľ ide o prvú podmienku, a to existencia takých skutočností alebo dôkazov, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe, krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu a rovnako argumentáciou prokurátora ÚŠP o tom, že táto podmienka bola splnená.

Dňa 03.06.2021 bola po predchádzajúcom súhlase dozorového prokurátora ÚŠP a vydaní príkazu vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odbor Západ zo dňa 28.05.2021, vykonaná prehliadka iných priestorov a pozemkov v objekte skladových priestorov na C. J. B. E. B. D., počas ktorej bol zaistený plastový sud tmavozelenej farby o objeme 220 l s obsahom silnej minerálnej kyseliny sírového pôvodu a tukovej vrstvy biologického pôvodu s trichologickými stopami. V zaistenom sude boli nájdené stopy pripomínajúce stomatologický materiál, ktoré boli Znaleckým posudkom znaleckého ústavu Forensic č. 99099/2021 zo dňa 08.08.2021 verifikované ako skutočné stomatologické fotokompozitné výplne, ktoré sú v súlade so zdravotnou dokumentáciou poškodenej A. F. B.. Znaleckým posudkom bolo konštatované, že v prípade stomatologického materiálu išlo o materiál, ktorý v relevantnom období používal pri dentálnych zákrokoch ošetrojúci zubný lekár poškodenej, A. K. F.. Kľúčovým bol však záver znaleckého posudku, z ktorého jednoznačne vyplýva, že porovnaním a analýzou údajov zo zdravotnej dokumentácie poškodenej A. F. B. je možné konštatovať zhodu pri všetkých predložených stopách (8 stôp), ktoré boli vyhodnotené ako zubné výplne poškodenej. Ide o stomatologické výplne, ktoré boli použité pri ošetrení chrupu poškodenej, pričom znalec konštatoval, že vyňatie takýchto kompozitných výplní zo zubaradia bez ich poškodenia je nemožné. Ako najpravdepodobnejší mechanizmus ich uvoľnenia zo zuba označil chemickú deštrukciu okolitého zuba. Okrem stomatologického materiálu bola v plastovom sude zaistená aj ďalšia stopa, a to náušnica guľového tvaru žltej farby, ktorý druh náušnice nosila a vlastnila poškodená (vid' č.l. 262 – 268 vyšetrovacieho spisu).

Tento dôkaz nebol v pôvodnom konaní známy, vyšiel najavo až po právoplatnom skončení predmetnej trestnej veci rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/76/2018 zo dňa 23.11.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn.: 6To/17/2019 zo dňa 09.04.2019, a teda prvá nevyhnutná

podmienka, ktorú predpokladá § 394 ods. 1 Trestného poriadku bola splnená. Tento dôkaz s vysokou pravdepodobnosťou nasvedčuje tomu, že telesné pozostatky poškodenej sa nachádzali v zaistenom sude, v ktorom bola po usmrtení poškodenej umiestnená za účelom zničenia telesných pozostatkov a znemožnenia poškodenej vypátrať.

Pokiaľ ide o splnenie druhej podmienky, a to spôsobilosť nového dôkazu privodiť obvinenému iné rozhodnutie o vine, resp. iné rozhodnutie o treste, v tomto smere krajský súd súhlasí s argumentáciou prokurátora ÚŠP. Prokurátor ÚŠP argumentoval tým, že v danom konaní je zrejmé, že konaním páchatel'a boli spôsobené dva z hľadiska trestného práva odlišné následky. Totožnosť skutku však v tomto prípade udržuje sčasti totožné konanie, ktoré bolo od samého začiatku vedené s cieľom usmrtenia poškodenej A. F. B., pričom jej únos, právne kvalifikovaný ako zločin pozbavenia osobnej slobody mal byť len prostriedkom k spáchaniu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy. Odsúdený A. B. si totiž mal objednať únos poškodenej len preto, aby ju mohol následne v čase, keď ju mal vo svojej moci usmrtiť. Okrem objednávky únosu poškodenej, samotné prevzatie osoby poškodenej odsúdeným v skladových priestoroch je najzreteľnejším momentom, ktorý preukazuje totožnosť skutku vo veci samej, pre ktorú bol odsúdený so skutkom, pre ktorý je vo vyššie uvedenej veci vedené trestné stíhanie.

Okresný súd však nepovažoval druhú podmienku prípustnosti povolenia obnovy konania za splnenú dôvodiac narušením tzv. totožnosti skutku, keď v predmetnej trestnej veci nie sú trestné činy pozbavenia osobnej slobody a trestný čin úkladnej vraždy v jednočinnom súbehu a nesmerujú k rovnakému následku. Podľa názoru okresného súdu z vykonaného dokazovania nie je možné ustáliť, že konanie, za ktoré bol A. B. odsúdený je totožné ako konanie smerujúce k úmyselnému usmrteniu poškodenej, poukazujúc na uznesenie Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/29/2018 zo dňa 24.09.2018 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ntd/31/2018 zo dňa 03.10.2018, preto návrh prokurátora ÚŠP na povolenie obnovy konania odmietol.

Teória trestného práva chápe skutok ako konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva hmotného. Pritom sa konanie vymedzuje ako prejavy vôle páchatel'a vo vonkajšom svete, pokiaľ sú zahrnuté zavinením. Konanie môže mať komisívny či omisívny charakter. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak je konanie alebo následok uvedený v obžalobe aspoň čiastočne zhodný (a to zhodný v podstatných okolnostiach) s konaním alebo následkom, ktorý je uvedený v rozsudku. Podstatnými okolnosťami doktrína rozumie predovšetkým okolnosti skutkové, charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska do úvahy prichádzajúcej právnej kvalifikácie. (ŠÁMAL, Pavel, František PÚRY a Stanislav RIZMAN. Trestní zákon: komentář. 6., dopl. a přeprac. vyd. Praha: Beck, 2004, XV, 1744 s. ISBN 80-7179-896-7)

Vyššie uvedený záver vyplýva aj z judikatúry NS SR, podľa ktorej totožnosť skutku v trestnom konaní je zachovaná, ak je zachovaná aspoň totožnosť konania alebo totožnosť následku. Konanie alebo následok pritom nemusí byť popísaný so všetkými skutkovými okolnosťami zhodne, postačuje zhoda čiastočná. Ak pritom ide o viac následkov porušujúcich alebo ohrozujúcich záujmy chránené Trestným zákonom a ak všetky následky boli spôsobené aspoň sčasti jedným konaním, ide o jeden skutok. (porovnaj judikát R 9/1997, Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Tz/207/95 z 30.01.1996).

Pokiaľ ide o riešenie otázky totožnosti skutku, je nutné na základe ustálenej súdnej praxe pripomenúť, že o totožný skutok ide i vtedy, keď sa pri rôznosti následkov zhoduje konanie aspoň s časťou konania, pre ktoré bol páchatel' stíhaný. Podstata skutku je v zmysle všeobecných zásad Trestného poriadku určovaná účasťou obvineného na určitej udalosti opísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Z týchto dôvodov bude totožnosť skutku zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo následku. Totožnosť skutku udržuje totožnosť konania alebo totožnosť následku. Ak sa v priebehu konania zistí, že sa následok, ktorý vyšiel najavo, odlišuje od následku, ktorý uviedol prokurátor v obžalobe, môže zostať totožnosť skutku zachovaná totožnosťou konania obvineného.

O takúto situáciu išlo aj v prejednávanej trestnej veci. Odsúdený A. B. bol v pôvodnom konaní právoplatne odsúdený zo zločinu pozbavenia osobnej slobody formou účasťníctva podľa § 21 ods. 1

písm. d) Trestného zákona k § 182 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

z pomsty voči svojej bývalej manželke A. F. B. za to, že proti nemu ako obvinenému svedčila v trestných veciach vedených na Národnej jednotke finančnej polície Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS: PPZ-973/NKA-FP-BA-2013 a pod ČVS:PPZ-891/NKA-FP-ZA-2014 a za to, že počas toho, ako bol vo väzbe v inej trestnej veci, po tom, čo sa s ním rozviedla a za spoločnosť B. L. M. N., ktorú dovtedy obžalovaný prostredníctvom nej riadil, začala ako konateľka spravovať majetok spoločnosti a nehnuteľnosti v okrese Hlohovec v rozpore s jeho predstavami, po svojom prepustení z väzby v inej trestnej veci, v presne neustálený deň v mesiaci október alebo november 2016 telefonicky kontaktoval B. E. (stíhaného ako obvineného v samostatnom konaní), s ktorým sa následne najmenej štyrikrát stretol osobne v presne neustálených dňoch až do 13.12.2016 a to na rôznych miestach vrátane obce O. v priestoroch kaviarne „G. P.“ a na parkovisku pri železničnej stanici, pričom pri týchto stretnutiach ho požiadal, aby F. B. pozbavil na osobnej slobode a za týmto účelom mu ukázal rodinný dom, v ktorom F. B. bývala, škôlku a školu, ktoré navštevovali jej deti, ďalšie miesta a trasy, kadiaľ sa mohla F. B. pohybovať, poskytol mu kľúče od areálu patriaceho jeho synovi E. B., ktorý sa nachádza v obci B. D. a za spáchanie uvedeného skutku mu prisľúbil odmenu v doposiaľ presne neustálenéj výške, z ktorej mu vopred vyplatil finančnú čiastku najmenej vo výške 5000 Eur, pričom B. E. za účelom vykonania skutku následne oslovil najmenej dve doposiaľ presne neustálené osoby, obžalovaný dňa 09.12.2016 v katastrálnom území Q. zadovážil prostredníctvom osoby N. R. osobné motorové vozidlo značky Škoda FABIA Combi, žltej farby, EČ: Q. XXXXX a prostredníctvom K. B., zabezpečil prevoz tohto vozidla do obce B. D., do areálu, ktorého majiteľom je jeho syn - E. B. a toto vozidlo následne najneskôr dňa 13.12.2016 poskytol B. E. a ďalším dvom doposiaľ presne neustáleným osobám s tým, že dňa 13.12.2016 v čase okolo 07.40 hod. v O. na ulici D. G., po tom ako A. F. B. odovzdala svojho syna F. B. do Materskej škôlky, S. XX, O., ju na základe vopred rozdelených úloh, pri odchode zo škôlky za použitia násilia a proti jej vôli B. E. spolu s ďalšou doposiaľ presne neustálenou osobou vtiahli do tam stojaceho osobného motorového vozidla značky Škoda SUPERB, striebornej svetlej metalízovej farby, EČ: O. XXXXX, s ktorým následne odišli z miesta činu aj s F. B., pričom ďalšia doposiaľ presne neustálená osoba, ako vodič motorového vozidla značky Škoda FABIA žltej farby s tabuľkami s EČ: Q. XXXXX, ktoré (tabuľky) vopred dňa 13.12.2016 v skorých ranných hodinách B. E. odcudzil z motorového vozidla Honda Civic v obci C., poskytoval bezprostredne po začatí páchania skutku v meste O. doprovod B. E. a druhej doposiaľ presne neustálenéj osobe vezúcim poškodenú v predmetnom vozidle značky Škoda SUPERB tým spôsobom, že s predmetným vozidlom značky Škoda FABIA Combi žltej farby jazdil za predmetným vozidlom značky Škoda SUPERB a následne na doposiaľ neustálenom mieste B. E. spolu s dvomi doposiaľ presne neustálenými osobami poškodenú A. F. B. premiestnili z predmetného vozidla značky Škoda SUPERB do predmetného vozidla značky Škoda FABIA Combi, žltej farby, ktorého prejazd pri jeho riadení doposiaľ presne neustálenou osobou bol zaznamenaný na kamerovom systéme obci Dolné Trhovište, pričom poškodenú následne previezli na doposiaľ presne neustálené miesto s tým, že A. F. B. je nezvestná od 13.12.2016 doposiaľ.

V čase právoplatného skončenia pôvodného konania nebolo zrejmé, kde sa poškodená A. F. B. nachádza, resp. či je ešte nažive. V pôvodnom konaní sa orgánom činným v trestnom konaní túto otázku nepodarilo objasniť, v dôsledku čoho potom nebolo možné predmetný skutok (v zmysle vyššie citovanej skutkovej vety) právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy, absentoval úmysel odsúdeného A. B. usmrtiť poškodenú, a teda konanie odsúdeného na podklade všetkých vykonaných dôkazov nebolo možné posúdiť ako konanie smerujúce k usmrteniu poškodenej. Avšak s poukazom na nové dôkazy v predmetnej trestnej veci, a to závery Znaleckého posudku znaleckého ústavu Forensic č. 99099/2021 zo dňa 08.08.2021, tiež znaleckého posudku č. 99045/2022 zo dňa 16.05.2022 vykonaného v tomto konaní, ktorým boli stotožnené zaistené stopy z plastového suda so silnou minerálnou kyselinou sírového pôvodu zaisteného pri výkone prehliadky pozemkov a iných priestorov v skladových priestoroch v obci B. D. tu už možno hovoriť o zásadnej zmene oproti pôvodnému konaniu. Zo zaistených stôp možno dôvodne predpokladať, že v plastovom sude sa nachádzali telesné pozostatky poškodenej A. F. B. a rovnako to, že po odovzdaní poškodenej odsúdenému v skladových priestoroch v obci B. D. malo dôjsť k usmrteniu poškodenej tak, ako sa dôvodne domnieva prokurátor ÚŠP a následnému umiestneniu poškodenej do suda s kyselinou v úmysle zahľadiť stopy po trestnej činnosti a znemožniť nájdenie a stotožnenie tela poškodenej.

Konanie opísané v skutkovej vete, ktoré sa odsúdenému dávalo za vinu ostáva totožné aj pri prípadnej právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. c) Trestného zákona a § 140 písm. b) Trestného zákona, a to aj popri skutočnosti, že následok pôvodne stíhaného trestného činu oproti následku pri novej právnej kvalifikácii je odlišný. Dva odlišné následky porušujúce záujem chránený Trestným zákonom boli v tomto prípade spôsobené sčasti rovnakým (totožným) konaním páchatel'a, pričom ten najvýznamnejšiu moment spočíval tak ako správne poukázal aj prokurátor ÚŠP práve v momente odovzdania poškodenej odsúdenému. V danej veci by nebolo možné ani tieto dva skutky oddeliť, či pripustiť, že by prebiehali „popri sebe“, pretože modus operandi obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy bol práve vopred naplánovaný únos poškodenej. Bez únosu (pozbavenia osobnej slobody poškodenej) by následne nedošlo k ďalšiemu konaniu, a to premiestneniu a odovzdaniu poškodenej odsúdenému a s vysokou pravdepodobnosťou k jej usmrteniu a zahladeniu telesných pozostatkov umiestnením jej tela do suda s kyselinou. Zmenou oproti pôvodnému konaniu bola len nová skutočnosť, a to nový dôkaz, ktorý nasvedčuje tomu, že po odovzdaní poškodenej odsúdenému došlo k jej usmrteniu. Pravdepodobnému motívu usmrteniu poškodenej zodpovedajú ďalšie skutočnosti, ktoré počas pôvodného konania vyšli najavo, a to výpoveď svedka A., ktorý opísal ako sa odsúdený vo väzbe vyjadroval o poškodenej (najmä o spôsobe jej usmrtenia v čase, kedy bude na slobode), výpovede ďalších svedkov, ktorí potvrdili strach poškodenej z odsúdeného, rovnako výpoveď svedka E., ktorý opísal priebeh skutku po tom, ako odovzdal poškodenú odsúdenému (odsúdený pripútal poškodenú oceľovou reťazou o stôl, fyzicky ju napadol, vyzýval svedka, aby z miesta odišiel „kým je ešte čas“), výpoveď svedka G. o tom, ako v skladových priestoroch našiel súd s neznámou látkou zápachom pripomínajúcu dezinfekciu, alebo aj samotné miesto, kde malo dôjsť k odovzdaniu poškodenej odsúdenému, ktoré sa nachádzalo na okrajovej časti obce B. D., do ktorého mal prístup len odsúdený a ním povolané osoby. Dodatočne zistené skutočnosti po právoplatnom odsúdení odsúdeného v pôvodnom konaní zapríčiňujú iba zmenu následku pričom totožnosť konania páchatel'a zostala nezmenená. Naplánovaný únos poškodenej mal byť ako už bolo uvedené vyššie len prostriedkom ako sa fyzicky zmocniť poškodenej, pričom následné odovzdanie poškodenej odsúdenému a s vysokou pravdepodobnosťou usmrtenie poškodenej nenarúšalo totožnosť stíhaného skutku. Obecne totiž totožnosť skutku nenaruší, ak niektorá časť konania páchatel'a pribudne, odpadne, či sa zmení, za predpokladu zachovania aspoň čiastočnej totožnosti konania či následku, čo bolo v tomto prípade dodržané. Ako už bolo uvedené vyššie, nový dôkaz nemusí nevyhnutne predstavovať absolútnu istotu v tom, že tento dôkaz povedie k inému (odchýlnemu) skutkovému zisteniu od pôvodného konania, postačí však vyššia pravdepodobnosť, že predmetný dôkaz môže zmeniť pôvodné rozhodnutie. Zo skutočností doposiaľ známych krajský súd rovnako zastáva názor, že novo zabezpečený dôkaz je spôsobilým prívodiť iné rozhodnutie o vine, resp. treste páchatel'a.

Nemožno sa stotožniť ani s argumentáciou okresného súdu, ktorý pri závere o nedodržaní tzv. totožnosti skutku (totožnosti konania) podporne poukazuje na závery uznesenia Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/29/2018 zo dňa 24.09.2018 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ntd/31/2018 zo dňa 03.10.2018.

Z uznesenia ŠTS síce vyplýva „...zo skutku uvedeného v obžalobe nevyplýva, že by konanie, ktoré smerovalo k pozbaveniu osobnej slobody bolo konaním, ktoré smerovalo k spáchaniu úkladnej vraždy, pretože takéto konanie a takýto následok v skutku vôbec nie je uvedené a nie je ani zrejmé, či takýto následok vôbec nastal.“ A tiež „Podľa názoru súd v žiadnom prípade spáchaním tohto skutku nemohla byť naplnená skutková podstata trestného činu vraždy (zrejme úkladnej vraždy - pozn. predsedu senátu OS Trnava) podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), e) f) Tr. zák., pretože tento skutok tak ako sa stal nevykazuje znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu. To znamená, že konanie páchatel'a nie je totožné s konaním, ktoré sa vyžaduje pri spáchaní trestného činu vraždy, týmto konaním vznikol úplne iný následok ako sa vyžaduje pri trestnom čine vraždy a nie je možné potom hovoriť o tom, že by bola zachovaná totožnosť skutku.“

Oproti pôvodnému konaniu (v rámci ktorého boli vydané i predmetné uznesenia) sa však ako bolo už vyššie rozpisované dôkazná situácia zmenila podstatne, a to práve novým dôkazom v podobe zaisteného stomatologického materiálu stotožneného so zubnými výplňami poškodenej, a teda je dôvodné domnievať sa, že k usmrteniu poškodenej skutočne došlo, s najväčšou pravdepodobnosťou na mieste, na ktorom došlo k jej odovzdaniu odsúdenému A. B. a na tomto mieste s rovnako

vyšokou pravdepodobnosťou došlo aj k pokusu o odstránení jej telesných pozostatkov vhadením tela poškodenej do sudu s kyselinou. Okrem iného, v predmetných uzneseniach nebola riešená otázka zachovania totožnosti skutku (resp. totožnosti konania), ale konštrukcia skutkovej vety vo väzbe na možnú právnu kvalifikáciu skutku a následnej príslušnosti súdu na rozhodnutie.

Sťažnostný súd má za to, že dodatočne zistené skutočnosti zapríčiňujú iba zmenu následku (s poukazom na odlišný následok trestného činu pozbavenia osobnej slobody a trestného činu úkladnej vraždy), pričom ale totožnosť konania obvineného zostala zachovaná. Ku konaniu opísanému v skutkovej vete obžaloby nastala jediná zmena, a to práve v tom, že po odovzdaní poškodenej odsúdenému s najväčšou pravdepodobnosťou došlo aj k usmrteniu poškodenej a následnej likvidácie tela poškodenej uložením do plastového sudu s kyselinou sírového pôvodu, pričom dôvodne podozrivým z takéhoto konania je práve odsúdený A. B.. Z uvedeného tak krajský súd usudzuje na zachovanie totožnosti skutku, a tým aj splneniu druhej podmienky nevyhnutnej pre rozhodnutie o povolení obnovy konania.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu krajského súdu bolo dôvodným sťažnosti ako aj samotnému návrhu prokurátora ÚŠP vyhovieť a povoliť obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/78/2018. Zároveň vzhľadom na novozistené skutočnosti bolo nevyhnutné spolu s povolením obnovy konania vrátiť vec prokurátorovi na došetrenie do prípravného konania, pretože ak by po povolení obnovy konania prvostupňový súd opätovne konal na podklade pôvodnej obžaloby bez doplnenia dokazovania v prípravnom konaní, teda bez zabezpečenia ďalších dôkazov, ktorých potreba zabezpečenia vyvstane, mohol by opäť dospieť len k záveru (najmä právnej kvalifikácii) k akému už dospel súd v pôvodnom konaní, pričom doplnenie dokazovania súdom v rámci súdneho konania by predstavovalo neprípustné nahrádzanie aktivity prokurátora, čo by znamenalo porušenie zásady kontradiktórnosti konania tvoriacej súčasť práva obvineného na spravodlivý proces. Netreba opomínať, že v ďalšom konaní bude mať obvinený garantované plné uplatnenie procesných práv.

Rovnako bolo nevyhnutné v tomto konaní rozhodnúť aj o väzbe odsúdeného podľa § 403 Trestného poriadku. Rozhodovanie v zmysle tohto ustanovenia nesmie byť iba formálne s cieľom zabezpečiť „kontinuitu“ výkonu trestu odňatia slobody po povolení obnovy konania. Rozhodovanie o väzbe podľa § 403 Trestného poriadku po povolení obnovy konania a zrušení rozsudku v celom rozsahu má určité špecifiká, na ktoré je potrebné kľásť zvýšený dôraz /potreba opätovne dôsledne rešpektovať u obvineného princíp prezumpcie nevinu, zásadu fakultatívnosti a subsidiarity väzobného stíhania ako inštitútu ultima ratio najmä vo vzťahu k času, ktorý od vzatia obvineného do väzby cez výkon trestu odňatia slobody až po zrušenie rozsudku po povolení obnovy konania uplynul a z hľadiska proporcionality.

V tomto prípade boli naplnené dôvody väzby u odsúdeného A. B. v zmysle § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku.

Ku konkrétnym skutočnostiam, ktoré odôvodňujú obavu z následkov uvedených v ustanovení § 71 odsek 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku, sťažnostný súd uvádza nasledovné.

Dôvod tzv. „útekovej“ väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, teda že u odsúdeného je dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu spočíva v tom, že odsúdený A. B. sa od doby, kedy došlo k únosu poškodenej A. B. skrýval, pričom miesto jeho pobytu sa príslušným orgánom nepodarilo zistiť obvyklým spôsobom. Z tohto dôvodu muselo byť po odsúdenom vyhlásené pátranie. Odsúdený sa až do doby svojho zadržania dobrovoľne neprihlásil. Rovnako v jeho prípade existuje dôvodná obava, že odsúdený ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu (vedomý si možného uloženia vysokého nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade preukázania viny).

Reálnosť možného pôsobenia na svedkov, prípadne spolupáchateľov alebo iného tzv. „kolúzneho správania“, teda že bude inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie v zmysle § 71 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, je aj v súčasnom štádiu trestného konania odôvodnená najmä tým, že v predmetnej veci budú vypočutí B. E., H. K. a A. G., ako priami páchatelia skutku v trestnej veci. Nakoľko výpoveď B. E., H. K. a A. G. môže mať vo veci veľmi podstatný význam vo vzťahu k otázke viny obžalovaného, reálne hrozí obava, že obžalovaný sa týchto svedkov pokúsi ovplyvňovať. Z dokazovania v pôvodnom konaní navyiac vyplynulo, že odsúdený mal široké kontakty a možnosti ovplyvňovať tretie osoby na výsledku jeho trestných vecí, a rovnako zo znaleckého posudku PhDr. Róberta Mathého, PhD.

vyplýva, že osobnosť odsúdeného je abnormálne štrukturovaná, egocentrická, prejavujúca sa razantným vystupovaním a sebaapresadzovaním, cieľavedomým zameraním sa na realizovanie vlastných záujmov. Podľa znalca má odsúdený výrazné sklony k porušovaniu zákona, neprežíva pocity viny, má nižšiu mieru adaptability, jeho konanie je výrazne motivované potrebou zadosťučinenia voči poškodenej, ktorá mu údajne spôsobila finančnú ujmu. Z uvedeného dôvodu sa dá dôvodne predpokladať aktívne pôsobenie odsúdeného na tretie osoby, za účelom vlastného prospechu, a to vyvinenia sa zo spáchania skutku.

Pokiaľ ide o tzv. „preventívne“ dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, spočívajúce v existencii dôvodnej obavy z možného pokračovania obžalovaného v páchaní trestnej činnosti, resp. dokonania trestného činu, ktorý pripravoval, resp. ktorým hrozil (v danom prípade závažnejšieho charakteru), je táto obava odôvodnená jeho predchádzajúcim spôsobom života, kedy bol v minulosti dva krát súdne trestaný a hoci sa na neho hľadí v oboch prípadoch akoby nebol odsúdený, tieto skutočnosti reálne zvyšujú obavu, že svoje sklony k páchaniu trestnej činnosti bude po prepustení na slobodu rozvíjať aj naďalej.

Sťažnostný súd skúmal aj možnosti nahradenia väzby odsúdeného A. B. dohľadom probačného a mediáčného úradníka. Vychádzal z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj rozhodnutia ústavného súdu, pričom dospel k záveru, že u odsúdeného A. B. neboli splnené zákonné podmienky na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediáčného úradníka, ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení. Prepustenie odsúdeného z väzby na slobodu by výrazným spôsobom zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania a dohľad probačného a mediáčného úradníka by nebol dostatočnou zárukou, ktorá by eliminovala obavu z konania odsúdeného. V posudzovanom prípade nebolo možné konštatovať celkom zjavnú neprímeranosť väzby v porovnaní s jej nahradením dohľadom probačného a mediáčného úradníka, a to ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, ktoré sa javili pre súd ako nedostatočné práve s prihliadnutím na konštatované materiálne dôvody väzby na strane obžalovaného.

Naviac v danej trestnej veci sa jedná o obzvlášť závažný zločin, kedy v zmysle ustanovenia § 80 ods. 2 veta 3 Trestného poriadku možno uložiť dohľad probačného a mediáčného úradníka, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu, pričom výnimočné okolnosti prípadu sa posudzujú z hľadiska pomerov páchatel'a a okolnosti prípadu.

Pomermi páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia s páchaním trestného činu, ak existujú v čase rozhodovania. Pri posúdení osoby páchatel'a sa pozornosť venuje najmä celému jeho predchádzajúcemu životu, veku, recidíve, postoj k páchanej trestnej činnosti a podobne. V podstate sa hodnotia rodinné a osobné pomery, ktoré existujú v čase rozhodovania o väzbe, napr. zdravotný stav jeho rodiny, ktorá je na neho odkázaná, starostlivosťou o početnú rodinu a podobne. Za pomery páchatel'a možno tiež považovať i viac významných okolností, ktoré možno subsumovať do kategórie tzv. poľahčujúcich okolností pri nedostatku tzv. priťažujúcich okolností.

Pod pojmom „pomery páchatel'a“ mal zákonodarca na mysli okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, teda okolnosti, ktoré nesúvisia s trestnou činnosťou, pre ktorú je stíhaný. Tieto okolnosti musia existovať v čase rozhodnutia. Pri posudzovaní osoby páchatel'a treba zohľadniť jeho predchádzajúci spôsob života (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7.10.2009, sp. zn. 3Tos18/2009).

Z hľadiska aplikačnej praxe predstavujú okolnosti prípadu spoluurčujúce spoločenskú škodlivosť toho ktorého trestného činu a ako také plnia v širšom slova zmysle funkciu materiálneho vyjadrenia protiprávnosti činu. Za dôležitú okolnosť pri posudzovaní tohto znaku bola ustálená konštantná judikatúra v tom, že páchatel' sa dopustil obzvlášť závažného zločinu v afekte, úzkosti a strachu vyvolaného dlhodobou partnerskou disharmóniou a chronickou konfliktnou situáciou, ktorá v podstate znížila jeho schopnosť ovládať svoje konanie (Rt 111/1999). Podmienku výnimočných okolností prípadu možno považovať za splnenú aj vtedy, kedy prevažujú skutočnosti tzv. poľahčujúcich okolností nad priťažujúcimi okolnosťami. Musí však ísť o súhrn takých skutočností, ktoré v danej kvantite a kvalite už stíhaného obzvlášť závažného zločinu sa bežne nevyskytujú a výrazným spôsobom znižujú stupeň závažnosti trestného činu (uznesenie ÚS SR pod sp. zn. IV. ÚS 610/2018).

Sťažnostný súd len pripomína, že nahradenie väzby prostriedkom prípustným podľa vnútroštátneho práva, ktorý je miernejší ako obmedzenie osobnej slobody (§ 80 a § 81 Trestného poriadku) a ktorý je zároveň spôsobilý zabezpečiť účel väzby, je možnosťou, ale nie právom obvinených. Pri rozhodovaní musí súd vždy zvažovať, či nahradenie väzby preváži nad dôvodnou obavou vyjadrenou v ustanoveniach § 71 ods. 1 písm. a) až písm. c) Trestného poriadku, čo podľa názoru sťažnostného súdu v prípade odsúdeného nepreváži. Jeho väzba podľa názoru sťažnostného súdu plne reflektuje zásady primeranosti a zdržanlivosti a spĺňa aj atribúty proporcionality.

Sťažnostný súd záverom uvádza, že vo výroku V., v druhej vete tohto uznesenia, došlo k nesprávnemu označeniu odsúdeného A. B., kedy bol označený ako obvinený a správne mal byť uvedený ako odsúdený, čo však v konečnom dôsledku nemalo vplyv na správnosť tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti krajský súd vyhovej sťažnosti prokurátora ÚŠP a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokoch I.-VI. tohto rozhodnutia. S poukazom na skutočnosti, ktoré vyšli najavo až po právoplatnom skončení pôvodného konania bolo v predmetnej trestnej veci dôvodné zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu (I.); rozhodnúť o povolení obnovy konania (II.); zrušiť rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, ktorým bol obvinený právoplatne odsúdený (III.); rozhodnúť o vrátení veci prokurátorovi do prípravného konania (IV.); rozhodnúť o väzbe odsúdeného (V., VI).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.